

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

„Ellenzék“.

Foia aceasta a continuat în nrul său 251, scriind un al doilea articol: „Este cestiune română?”

În acest al doilea articol dice, că nimenea nu are lipsă de simpatia Europei ca Maghiarii, pentru că Ungaria numai până atunci este un factor constitutiv al cestiunei orientale, până când Europa o crede în stare de a pune stavilă slavismului. Îndată ce pe continent va prinde rădăcină credința, că Maghiarii nu sînt capabili a corespunde problemei acesteia, se vor începe plănuiți, cu ce rase se i înlocuiesc.

„Ellenzék” scie că statul ungu-resc nu pricinuesce nascerea unei credințe de felul acesta, se teme însă că lumea și fără cauză adevărată, prindend odată credința aceasta rădăcină în opiniunea publică, va afla că este de lipsă a crea în locul Ungariei alte referențe mai durabile. Ar fi o rătăcire aceasta, însă trebuie să se țină comt de ea, pentru că opera subminării în contra patriei e deja începută. O mână de oameni, a căror număr abia ajunge pentru un comitat fără nici un motiv, lovind în față faptele și referențele, a început în presa germană a înstrăina simpatiile unei părți considerabile a societății germane de către Maghiarii. Ați cu o epistolă în foaia augsburgeană, mîne în Gartenlaube, poimâne într'o broșură plină de injurii s'ar părè că e numai o picătură de ploaie pe granit față cu legea de naționalități. Dar „gutta cavat lapidem”. Aici „Ellenzék” face împu-tare biroului de presă, pentru că au cheltuit banii de subvențiuni pe foi obscure din provincie.

După ce vorbește despre dimensiunile stricăciunilor ce susține că a făcut Schulvereinul, dice, că până nu s'au așezat valurile cause de agitațiunile săsesci, dintr'odată apare în piața de cărți memorandumul român.

„Putem spera, dice, că i va lipsi influența bine calculată? Nu poate fapta aceasta să inducă în eroare în cuge-tarea lor și pe aceia, cari n'au dat creșemânt agitațiunilor săsesci? Sasi trebuie să sînt în drept, pentru că eacă acum și Români! Măcar că memorandumul conține inexactități pipăite. Ce are a face? Cine se supune oste-nelei a studia referențele noastre interne în detaiu? Memorandumul însă îl iau a mână din curiositate și când îl pun din mână îl consideră de un țipet al unui popor apăsător. Mai lipsește ca Mudrony din părțile de sus, Polit din părțile de jos să capete poțta a apela la Europa, unul în numele Slovacilor și altul în numele Slavilor și atunci tabloul, care și'l face străinătatea despre noi, este complet.

„În față faptelor acestora este foarte delicat lucru pentru publicist a afirma, că nu este cestiune română. Da zău este, și e cu atât mai periculoasă, cu cât își ridică capul mai fanaticoasă. Apoi e puțină mângăere că mai curînd vor cutropi ruinele pe Români decât pe noi. Ideea poetică că vom perî împreună nu ne însufleșește de loc.

„Să se învîrte cineva numai în părțile ardelen. Publicistul maghiar să nu cadă în eroarea de a aminti de Slovaci, când e vorba de naționalitățile ardelen. Privească numai cetățile iarna, unde Români își țin întelnirile, ear vara privească Tușnadul, Elöpotacul Borsecul, unde „roșii” din România își dau rendez vous (találkákát) cu „intransigenții” ardeleni. Trebuie luat numai seamă că în Serbia este Ristici, în România Brătianu în fruntea afacerilor, așa dar bărbați, cari urmînd tradițiunilor naționale pun în practică aspirațiuni naționale.”

Laudă în sfîrșit zelul sacru al Românilor pentru tot ce e național, adunînd avere și femeile nutriind la vetrele lor naționalismul și închee că numai acela dice că nu este cestiune

română, care în ziua mare închiidîndu-și ochii susține că e întunec.

„Pe cât sînt Români de nedrepti, pe atât sîntem noi Maghiarii de fără putere de viață” începe „Ell.” (în nrul 252) un al treilea articol intitulat „Nevitalitate.” Într'acesta susține „Ell.” că Maghiarii nu fac nimica, nici bine, nici reu. „Cestiunile mai mari politice le resoalvă Neamțul — în locul Pestei Viena, în locul Vienei Berlinul; cestiunile interne le resoalvă vre-o căți-va incicolatori de codice; cestiunile sociale se resoalvă ele de sine”; ear cestiunea națională, dice, că a resolat-o Révay, Kazinczy și Vörösmarty.

„Ei însă n'au terminat-o. Au deschis numai calea cu dezvoltarea limbii, șirul cel lung al agendelor au berei pentru un timp de mai târziu. Timpul sau epoca aceasta am fi noi, dacă am fi. Puterea, averea, intelectualitatea e în mâinile noastre. Dacă am vrè, multe am face. Cu mijloace egale înaintea ochilor noștri cât de mult a făcut Neamțul. Germanisează Alșatia-Lotaringia, a nemții Posnania, limba flandreză mai trăește numai în biserică, din viață, din școală, din administrațiune este alungată. Așa a făcut și încă întrebînd violență Germanul, la care frații Sasi aleargă cu pări. Noi înse, avînd puterea în mână — am creat legea de naționalități*)

„Am dat loc și drept limbei naționalităților în comună, în comitat,

*) Diarul „Ellenzék”, scapă din vedere doue lucruri: în privința puterii, averei și intelectualității asemenea cu Germania schioapătă. Germania este o putere mare independentă în înțelesul cel mai serios al cuvîntului; Maghiarii la putere mare n'au avîntat Ungaria nici odată; independentă absolut a fost numai când au avut regi de viță streină (Din familia Corviniilor și casa Anjou); incolo, au stat când sub influența Germaniei, când sub a Turciei. — Legea de naționalități? are prea multe ușițe și în practică nesinceritatea ușițelor a luat dimensiuni așa de mari, încât se pare că darul a fost dela început destinat a fi un: *nesze semmi fog meg jól.*

Red.

în școală, în presă, în biserică și în adunări*.)

După ce „Ellenzék” mai aiurează că Maghiarii singuri au eluptat constituțiunea (Au eluptat-o Bismarck, Usedom etc. Red.) și au câștigat toate libertățile(?) întrebă, că oare nesciință, ingratitude sau rea voință este, când Românul se plîng Europei de apăsare și maghiarisare cu forța? Aceasta din urmă nu o admite nici decum. I trebuie dovediți și martori. (Îndrăzneată fățarie. Când ministrul de culte și instrucțiune vine cu proiecte în dietă, care au în vedere scopul maghiarisării; când acele devin legi și se aplică; când presa maghiară întregă cu „Ellenzék” sbiară că a prea întorțiat cu maghiarisarea etc. etc. și tot mai cere dovediți și martori? Red.)

„Ellenzék” învinue apoi pe guvern că nu se folosese de mijloacele, la care este îndreptățit, ca să maghiarizeze și de nou se plînge asupra Românilor și asupra religiunii greco-orientale că romanisează. Admite maghiarisare între Slovaci și Jidovi, nu însă între Români. „Arate, dice „Ell.”, un singur Român, care s'ar fi făcut maghiar sub influența constituțiunii. Nu e nici barem unul.”

În fine plîngîndu-se că limba mijlocitoare în Transilvania e cea română și că Maghiarii nu fac nimic pentru ca să câștige limbei lor influență; că Clujul cetatea cea mai radical maghiară din toată Transilvania

*) Cum de a uitat „Ell.” cărciuma și tîrgurile și pe urmă drumul țerei și cămpul? căci și în aceste are loc și drept limba naționalităților! — Dealtmintea darul de care e vorba, naționalitățile l-au avut *ab antiquo*. Legea de naționalități nu trebuia atât să dea cât se reguleze ce a fost și ce se dase la o parte prin us și prin abus. Dar se dicem că au dat Maghiarii. Darea lor, cum am mai đis, prin dese „*lehetőségig*” este atât de captioasă, încât dacă mai veți — că până jos în popor toată administrațiunea e num a i maghiară, numai are nici puținul dar nici o valoare. Red.

FOIȚA.

Muntele Atos.

(Urmare.)

Muntele Atos este bine cunoscut învîțaților din lume; pentru că vizitat a fost adesea de exploratori pricepuți, care l'au studiat pe larg în toate privințele și care au și publicat în țările lor opere pline de erudițiune mai în toate limbele cultivate, chiar în limba georgiană și sîrbească. Din punctul însă de vedere românesc, peninsula atonică n'a fost încă explorată de loc, cu toate că dintre toți streinii Români sînt în cestiune cu mult cei mai interesați de a studia manuscrisurile, inscripțiunile, odoarele, portretele, vestmintele, polmenicile, etc. care privesc în mare parte istoria lor. Acest adevăr nu vè poate suprinde de fel, domnule președinte, pentru că cunoașteți mai adînc de cât mine analele noastre din trecut și sciți bine că totdeauna România peste măsura mijloacelor sale, a ajutat pe creștinii din orient. Într'adevăr, țările locuite

de ortodocși mai în contact cu Turcii au fost timp îndelungat numai România, Serbia, Bulgaria și Grecia, cel puțin până la 1774 când a început peste Dunăre și Rusia victorios a se lupta cu Turcii. Bulgaria, ne spune Hurmuzachi, după ce fu susținută prin Sișman, cel din urmă rege, cădu și ea sub Turci ca simplu vilat în 1391.

Serbia dispăre din istorie la 1459 când s'a încorporat definitiv în împărăția turcească, împreună cu Bosnia la 1463 și cu Erțegovina la 1467.

Remîne dar în picioare România.... unde soldatul lui Christos, Stefan-cel-mare, se urca falnic pe tron în Suceava (1456) tocmai, pe când împărăția creștinilor de peste Balcani căduse de tot zdrobită sub zidurile din Constantinopol, în grozava năvălire a ienicerilor lui Mohamet (1453.)

Grecia, care din vechime depărtată n'a putut avea o istorie națională multîme de secole, s'a constituit independentă între anii 1821—1833, când, în urma tratatului din Londra, principele Oton din Bavaria s'a suit pe tron în Nauplia.

După trei secole și jumătate Serbia, în urma resboiului său național din 1815, a triumfat în 1830, când Sultanul Mahmud a recunoscut autonomia Serbilor sub domnia ereditară a lui Miloș Obrenovici.

În urma bătăliei dela Plevna, unde mulți Români au murit pentru creștinii din peninsula balcanică, Bulgaria s'a sculat autonomă în 1879, când principele Alexandru din familia Battenberg s'a suit pe tron în Sofia.

Nu vè pot întreținè și despre Muntenegru, unde dice legenda că s'a spart în plimbare sacul lui Dumneșeu plin cu munți; pentru că, deși Muntenegrenii s'au luptat vitejese și totdeauna au putut manțînè liberă și independentă cetatea lor firească; totuși, avînd în trecut aproape 150,000 locuitori și poate 30,000 de lei venituri budgetare, n'au putut, din nenorocire, să ajute nici să apere decât abia moșia lor:

Acum dle președinte, e de prisos cu totul a mai numera pentru Academia română bătăliile numeroase și sîngeroase, în care Români din principatele dunărene s'au luptat în timp

aproape de cinci secole contra Turcilor, dela Mircea I (Rovine 1398) până la Carol I (Plevna 1877). Mai puțin însă cunoscute ne pot fi sumele de bani, ce s'au trimis anual din munca Românilor în locurile sînte din țările turcesci; voiu să vorbesc despre grămada de galbeni, ce s'a trimis în dar cu milioanele popilor greci din Fanar, fără ca si Grecii să dăruiască Românilor cel puțin un dram de recunoștință după cum vè veți convinge cu prisos mai la vale.

Veniturile mănăstiresci s'au ridicat, mi se pare, în anul din urmă 1863 la sumele colosale de lei vechi 26.023.673. Acest milioane de galbeni cu cele din sutele de ani trecuți, împreună cu toți banii cheltuiți, pentru bisericile clădite, pentru odoarele dăruite și pentru resboaiile îndurate să fie transformat în total într'o piramidă de aur, ar întrece de sigur în înălțime chiar muntele Atos.

Fie cât de târziu, tot 'mi place să cred că Grecii și Slavii din peninsula balcanică vor judeca drept odată și vor recunoaște toate sacrificiile Românilor în sînge, în bani și în cuget

este încungiurat de sate românesci, cari nu pot fi mai românesci și când s'ar afla în mijlocul Bucurescilor, cu toate că în toate Țările în contact cu Clujul, exclamă: „Așa maghiarisăm noi!”

„Avem scoli, închee „Ellenzék”, avem universitate, avem teatru, avem muzeu; avem inteligență mare (numeroasă Red.), avem patru diare și o mulțime de scrieri periodice, avem și adevărați cetățeni maghiari — și ce se face? Chiar nimica. Nu e aceasta lipsă de vitalitate?”

Revista politică.

Sibiu, în 22 Octomvre.

Comisiunea de patru din delegațiunea ungurească a desbătut eri bugetul bosniac. Ministrul de finance Kallay a răspuns pe larg la întrebările asupra administrațiunii și despre starea Țerilor ocupate. Comunicările ministrului au satisfăcut pe interpellanți; cunoștința lui pozitivă a stărei financiare, economice și politice din Bosnia și Erțegovina au făcut impresiunea cea mai bună în delegați, cari au și votat nemodificat bugetul. Îndată după aceasta a dat ministrul de resboi deslușiri în privința dimiterei rezervistilor și în privința reducerii statului efectiv al trupelor.

Din Bosnia se raportează la „Agrar Zeitung”, că căpeteniile în surgenților „internați” în Muntenegru se întâlnesc și se sfătuiesc. Curierii vin și se duc și toate însemnează că jocul sângeros are să se înceapă curând și mai serios ca ori și când altă dată. Neliniscirile dela izbucnirea rescoalei încoace n'au încetat nici o dată și numai înainte cu câteva zile trupele noastre, urmărind pe insurgenți pe teritor muntenețean au avut o luptă. Nesiguranța se întinde până pe hotarul capitalei. Nu este demult, decând depărtare o oară spre apus dele Serravo, un locotenent și un fabricant de puscă fură atacați. Cu ocaziunea aceasta cel din urmă a fost rănit; oficerul a scăpat, căci asupra lui a fost pușcătura îndreptată, că glonțul s'a lovit de banii ce i ave la sine și a sărit înapoi.

În „D. Ztg.” cetim că pe lângă toate raporturile cordiale dintre Italia și Austro-Ungaria, despre care a vorbit Kalnoky, raportul e clătinător și politicesc neclarificat. În Paris o știu aceasta foarte bine și se pare că acolo speranța e mare

*) Lupul, când n'ajunge la oi sau la alte vite e foarte cinstit și de omenie.

Red.

că vor trage pe Italia în partea franceză. „Republique française” felicită pe guvernul italian pentru alegerile din urmă, care au dat o partidă guvernamentală, în terminii cei mai călduroși. Soartea guvernului de aci încolo nu se mai poate face atârătoare dela un vot de coalițiune și afacerile interne cât și cele esterne au în ordinea cea nouă de lucruri numai să câștige. De bună seamă nu se va mai întâmpla ca ministrul de esterne să caute ajutor acolo, unde întâmpină numai receală și etichetă desprețuitoare.

După aceste continuă organul lui Gambetta:

„Italia este o țeară distinsă atât între națiunile cele june, cât și cele vechi. Nimenea nu i dispută posesiunea, la porțile ei nu pândesc un inimic teribil, astăzi ca și mai înainte i suride norocul. Va ave sângele rece necesar, spre a pute ști unde să și afle pre amicii săi adevărați, care politică promovează nu numai bunăstarea sa, ci și avântul ei ca putere? Alegerile ne fac să sperăm aceasta.”

Dela Bucuresci se telegrafează că delegatul al României pe lângă curtea din Viena, Bălăceanu are să fie strămutat în aceeași calitate la Roma lângă curtea de acolo. În locul lui Bălăceanu, spune telegrama, are să urmeze P. Carp. Telegrama de mai sus i a urmat alta numai decât tot dela Bucuresci, în care se dice, că toată scirea mai are lipsă a fi constatată.

Cu privire la rezultatul alegerilor prusiane cetim în „Națiunea” următoarele.

Deși până acum n'a eșit nici o deciziune formală, deschiderea Landtagului prusian se va face ori cum pe la începutul unei viitoare. Întărit în adevăr prin ultimele alegeri, partidul conservator e încă departe de a forma pentru el singur o majoritate; îi lipsesc vre o nouă-deci de voturi, și dacă s'ar alătura de conservatorii liberi, — cari după cele ce se știu până acum numără 57 membri, adică șeșase mai mult decât în trecut — aceasta nu-i ar fi încă de ajuns. Suplimentul necesar i se poate aduce sau prin cele o sută de voci ale centrului, sau prin partidele liberale, cari au o sută două-deci și cinci de voturi. Politica ce are să urmeze guvernul, și prin urmare modul, cum ar cugeta să și formeze majoritatea, sunt până acum puțin cunoscute. Cu toate acestea fără a fi cine-va prea mult înfiat, poate înțelege lesne că intențiunile principelui de Bismarck sunt, ca și totdeauna, să se rașime pe majoritățile nestabile. Această tactică atât de

compatibilă cu naturele diplomatice, i se impune acum de necesitate. Guvernul e aproape sigur că centrul are să devină mai mlădios, și nutrește speranța că acest centru se va lăsa foarte ușor să fie condus, dacă guvernul se va apropia de liberali. Tracările favorabile, de cari se bucură liberalii din partea presei guvernamentale, esplică destul intențiunile ce atribuirăm Cabinetului. Fără îndoială cancelarul imperiului ar fi preferit ca partidele mijlocii să fi fost destul de tari, spre a nu avea necesitate de centru. Luptele ce susține centrul contra partidelor mijlocii fac să se înțeleagă destul de clar această preferință a guvernului.

Alegerea președintelui începe asemenea să dea loc la diverse conjecture despre pozițiunea relativă a partidelor. Diarele din Berlin discută cu multă vioiciune această alegere, și „Kreuzzeitung”, care se pretinde organul majorității clericalilor conservatori, anunță cu un aer de triumf succesul viitor al acestui partid. Conservatorii sunt deja siguri că vor avea pentru densii inițiativa acestei alegeri, căci ei posed majoritatea numerică. La numirea președintelui conservatorii cumpănind cu atențiune tăria, ce va presinta fie-care din partide, își vor dirige mersul conform cu aceasta tărie. Fiind că inițiativa are să cază în partea lor, ei vor păstra pentru densii alegerea primului președinte, lăsând centrului să numească pe primul vice-președinte; pentru al doilea vice-președinte se vor referi la deciziunea ce vor face liberalii-naționali. În cazul, când aceștia din urmă nu vor primi, atunci este în fine drept să se dea alegerii președintelui o însemnătate politică.

Dintr'o desbinare a conservatorilor ar putea de sigur să se nască un partid mijlociu, la care tind cu atâta stăruință conservatorii germani. Diarele conservatoare combat cu energie un asemenea partid, care ar uni pe liberalii-naționali și pe conservatorii-liberi.

„Nord-deutsche Allgemeine Zeitung” recomandă unirea tuturor elementelor moderate ale noului Landtag și această tendință găsesce în „Kölnische Zeitung” un resunet binevoitor.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Roman”.

Sibiu, 25 Octomvre, 1882. Pe ziua de 24 Octomvre a. c. st. v. era anunțată ținerea adunării generale a despărțământului al III al Sibiului, în comuna românească Porcești. În

această zi dimineața la 7 oare am plecat din Sibiu spre Porcești 7 inși, în frunte cu directorul despărțământului, Dr. Ilarion Pușcariu. Era la 7 oare dimineața. Vântul subțire părea că vrea să ne spună că trăim în sfârșitul lunei lui Brumariu și să ne arate că ne apropiem tot mai mult de poalele munților imbrăcați în haine albe

În discursuri plăcute ajunserăm în frumoasa comună românească Boița. De aci o mică cotitură spre Olt și eată că zărim de partea de dincolo a Oltului un banderiu de călăreți români. Ajunși la riu ne suim în luntre și pe când ne mișcam lin pe suprafața apei și înaintam spre mal cătră călăreți, aceștia intonară cu glas înalt „Deșteaptăte române!” Era o priveliște încântătoare.

Mare a fost însuflețirea atât a mândrilor călăreți, cari erau postați în două rânduri în număr de vre-o 30, cât și a Sibiienilor, a celor 7 fii ai poporului, când ne-am văzut față în față.

În primele momente bucuria a erupt în cuvintele „Bine-ați venit! și bine v-ă am găsit!” Apoi directorul și comitetul despărțământului fu salutat în numele reprezentanții comunale de notariul comunal Macsim și întâmpinat cu un întreit „să trăească!” Domnul director mulțami în puține cuvinte pentru dragostea dovedită.

De aci însoțiți de călăreții cei uniform și serbătorește imbrăcați, am luat-o spre sat. Ajunși în sat, încătro priveai, vedeai o priveliște serbătorească. Grupuri de bărbăți, grupuri de femei, postați în deosebite unghiuri ale ulițelor; era o înfățișare serbătorească în Porcești, căci o serbătorească aceasta n'a mai fost acolo.

În biserică, unde se adună poporul, directorul despărțământului, dl Dr. Ilarion Pușcariu, prin o cuvântare plină de sfaturi, plină de învățătură, plină de îndemnări spre cultură și civilizațiune, între întreite și entusiastice exclamări de „să trăiască” declară ședința de deschisă.

La jordinele Țării urmează cetirea raportului general al comitetului, prin secretariul despărțământului, dl inspector seminarial Dr. Ioan Crișan.

Înregistrăm cu plăcere din acest raport punctul, care arată folosirea bugetului de 100 fl. statorit în anul trecut, pentru cumpărarea mai multor cărți pe seama bibliotecelor dela sate și acelor, care privesc remunerarea unui învățătoriu cu 10 fl pentru promovarea măestriilor în popor.

Ca o dispoziție salutară a acestui raport trebuie privită în fine împrejurarea, prin care se arată că învățătoriu din Porcești Ioan Petrișor,

curat, fără gând rău. Atunci nu va fi cu mirare ca, drept recunoștință, să caute și ei să eșecute ideea măreață de monument urias, ce arhitectul Dinocrat a propus odinioară lui Alexandru-cel-mare; adică se vor încerca să ciopliască stânca muntelui Atos, ca să o transforme într-o statuă de zeiță tutelară: România pururea bine făcătoare!

Când am început această scrisoare domnule președinte, n'am avut de scop a vă comunica pagine din impresiunile călătoriei mele; prin urmare, sunt dator a vă întreține numai despre documentele și portretele, ce am luat cu mine spre a vi le ofer, și care pot interesa serios Academia română.

În muntele Atos am putut ajunge cu vaporul dela Salonie în zece oare pe mare, pe când trebuie cuiva pe uscat trei zile cel puțin de drum pe cal. Am desbarcat în septemăna patimelor pe malul „Rusicului” sau mănăstirea s-tul Panteleimon, clădită, mai mult de Români, dar locuită numai de ruși și de greci.

Această mare chinovie cu mult este cea mai bogată și una dintre cele

mai smerite și ospitaliere mănăstiri din sfântu munte. M'am oprit acolo trei zile, când m'am incredințat că nu toate manuscrisurile din Țerile noastre s'au inventariat în publicațiunile streine, care s'au tipărit. Ast-fel dl Victor Langlois în „Le mont Athos et ses monastères” Paris, 1867 — carte ce cuprinde numărul cel mai mare de documente descoperite în peninsula atonică — nu face mențiune la „Rusicu” de cât în total de vre o 27 documente din România; pe când am putut aduce 32; adică, 4 în slavonesce, din care cel mai vechiu este din 1487,—15 în românesce, din care cel mai vechiu din 1709 și 13 în grecesce, din care cel mai vechiu cu data 1744. Aceste hrisoave nu am avut trebuință de a le copia; pentru că părintele bibliotecar a bine voit a mi le procura toate în extenso, împreună cu traducerea lor în rusesc, tipărite într'un volum cu 618 pagini (anexa Nr. 1 intitulat: „Acta, praesertim Graeca, Rossici in monte Athos monasterii.” Manuscrisurile aceste s'au publicat în Kiev la 1873, spre a servi de probe în desbaterile conflictului

între ruși și greci pentru posesiunea mănăstirii s-tului Pantelimon, despre care cestiune interesantă pentru noi se scrie pe larg în alăturata carte (anexa Nr. 2.) tipărită la 1874, în Constantinopole: „Opuscul sur la question du Couvent de St. Pantéléimon au mont Athos, par un ami dela vérité.”

Din idioritmia Vatopedului, unde am văzut vestita cruce, despre care se crede că Constantin a purtat-o prin resboae, pe Labarum cum și bogata bibliotecă, care cuprinde cel mai vechiu exemplar cunoscut din geografia lui Ptolemeu și a lui Strabon, am trecut munții călare spre apus, și însoțit de cavaiși cu flinte, am ajuns în murgu serii la mănăstirea Zugrafului. În acest locaș de rugăciune al Bulgarilor, unde sunt bine primiți aproape 25 de călugări români, am fost întâmpinat arhieresc în sunetul clopotelor și condus în biserică sobornicească de preoți imbrăcați în odăjdii, cu icoanele în brațe. Dar m'am oprit îndată pe pragul bisericeii să privesc în miscare polieleu cu lumini, cunună de stele împregiurul policandru-

lui din mijloc, care se legăna spre altar cu mulțime de luminări aprinse toate, cum se mai obișnuiesc pela serbători prin mănăstirile din muntele Atos. Și m'am închinat cu deosebită smerenie în biserică lui Stefan-cel mare; pentrucă n'am putut ascunde bucuria mea, când am auzit pe călugări cântând în românesce, pe când diaconul se ruga lui Dumnezeu ca să îmulsească Țările de sănătate pe tron ale regelui nostru Carol I.

Regumenul mănăstirii, părintele Climent, cărui trimit acum în public mulțumirile mele pentru curtenia cu care a bine voit a mă ospăta, s'a grăbit a pune voios în vedere ochilor mei toate odoarele, steagurile și portretele lui Sfântu-Stefan-Vodă. Din nenorocire nu m'am putut oprim de cât o singură noapte în Zugraf. Am văzut însă două steaguri bine conservate în formă de prapure bisericesci: unul, care se crede a fi stindardul victorios, ce purta în resboae Stefan-cel-mare, este de pânză țesută cu argint, împrejur cu plisă galbenă și cu inscripțiuni religioase pe ambele părți. Are în lungime un metru, mai

pentru tractarea în mod practica temei despre propunerea religiei în anul întâiu scolastic" a câștigat premiul de 2 galbeni, decretat spre scopuri de incurajare, încă în adunarea din anul trecut a acestui despărțământ. Acest premiu i s'a prelat vrednicului învățătoriu în natură în fața mulțimei, în fața poporului.

Urmează mai departe cetirea raportului casariului despărțământului a domnului protonotariu al comitatului, Corneliu Tobias. În legătură cu acesta se deschide calea la încurgerea de tace și oferte benevole, cari toate laolaltă spre lauda Porceștenilor fie și se apropie de cifra de 100 fl.

În sfârșit studentul jurist Gerasim Sêrb cetesce disertatiunea sa despre „necesitatea de a se înființa bibliotecă la sate.“ Această disertație, carea ținu aproape 3/4 oară fu ascultată cu plăcere și viu interes din partea poporului adunat. După această urmează statorirea bugetului pe anul următoriu, în care ca o pozițiune mai însemnată s'a primit suma de 100 fl. pentru bibliotecile comunale.

Înainte de încheiere adunarea a conclud pentru ținerea viitoarei adunări a despărțământului comuna Poplaca.

După decurgerea în cea mai bună ordine a celor atinse, directorul despărțământului prin câte-va cuvinte bine simțite, mulțămind poporului pentru interesul, cu care îmbrățișează cauza culturală, declară ședința de încheiată.

După încheiere, până în timpul prânzului am avut ocaziunea de a vedea școala din Porcești și de a ceti pe frontispiciul bisericii scris cu litere cirilice: că biserica de acolo este fundată de Domnul României Mateiu Băsărab.

La prânzul arangiat în onoarea zilei, între cei de față, afară de săteni am vădit pe pretorul dela Tălmăciu Liviu Lemeni, notariul din Boița, notariul locului, un preot și un învățătoriu din loc, judele comunal, episcopii și mai mulți fruntași din comună și giur.

În decursul prânzului s'a deschis o conversație cât se poate de animată. Rëndul toastelor l'a început directorul despărțământului pentru prosperarea comunei Porcești. Acestuia i au urmat mai multe, între cari mi-a ramas în memorie cel închinat în sănătatea președintelui Asociațiunii transilvane Timoteiu Cipariu, cel închinat în sănătatea celui care a dat ideea și a luat inițiativa înființării Asociațiunii, în sănătatea septemvirului Ioan cav. de Pușcariu, cel închinat în sănătatea directorului despărțământului și

în sfârșit cel ridicat în onoarea femeilor române.

Câte-va minute încă și eată-ne plecați la drum. O trăsură cu 4 cai ne era avangarda ear' alta încărcată de români neaosi, de voinici ca brații, de forma ariergarda.

În chipul acesta eată-ne eșiți din Porcești cu cele mai frumoase suveniruri. Eatăne pe marginea Oltului în sunetul unor cântări naționale, spre a trece la cealaltă țermure de Olt pe lângă stringeri de mână și strigări de „să trăiască!“ ne despărțim de ariergarda și ne suim în luntre. Era chiar în murgit de seară și pluteam lin pe suprafața apei, când aușim de partea de dincoace a rîului un glas puternic, un glas ca din poveste. Vedeam o figură omenească carea părea cunoscută, dar fiind că era amurgitul serei ne restriinsesem cu toți numai la presupuneri. Momentele erau dintre cele mai frapante — ași putea dice — erau poetice. Apropoiindu-ne de mal, recunoasem cu toții în tainicul cântărețu pe învățătoriu din Boița.

Plini de bucurie și veselie cei 7 sibieni cu cele mai dulci suveniruri din comuna Porcești ne-am deslipit de hotarul Porceștilor și ne-am îndreptat earăși spre locul de unde am plecat.

Pădureanul.

Francia și Tunisia.

Correspondentul din Paris al lui „Times“ publică raportul asupra negocierilor diplomatice, ce au precedat încheierea convenției secrete de anexiune între Francia și Tunisia. Din acel raport reproducem următoarele:

Convenția s'a încheat cu condițiile deja indicate și s'a decis să se execute cât mai curând; dar înainte de a o subscrie d. Cambon, d. Freycinet a voit să se asigure de consimțământul Germaniei, spre a nu și înstreina pe cancelarul. Lucrul era delicat, căci dacă urma un refuz, acesta nu putea fi ignorat. Deci principele Hohenlohe nu fu formal înștiințat de a l' sonda oficial în această cestiune. Principele telegrafă la Berlin, de unde a primit autorizarea să asigure pe d. Freycinet că Germania nu obiectează nimic contra proiectelor Franciei în Tunisia. Rusia și Austria au dat același răspuns și puțin în urmă principele Bismarck a autorizat pe comitele Hatzfeldt să se întreție oficial cu d. de Courcelles. Germania nu numai că nu ridică nici o obiecțiune ci s'a declarat gata să îndemne și pe celelalte state de a nu se opune. Apoi sa semnat acea convenție. Beiu a primit săbii de onoare; el declară că aceea și era cea mai

remarcabilă din viața sa și Francia se făcu de fapt stăpâna Tunisiei. Prin Septemvre d. Duclerc a adresat note marilor puteri, în cari nu se vorbea de existența convenției, ci de desființarea capitulațiunilor. Germania, Austria și Rusia consimțiră. Lordul Granville răspunde că va supune cestiunea colegilor sei cari erau absenți. Cu Italia au stat lucrurile astfel: Când d. Rossman, reprezentantul Italiei, a vizitat pe d. Duclerc, spre a se informa asupra procesului lui Meschino, a dis între altele: „Sunteți legați prin capitulațiuni în Tunisia.“

— Așa este, răspunde Duclerc, — și de aceea tocmai voim să le desființăm, pentru care stăm în negocieri cu puterile.

D. Rossman se plânse apoi, că negocierile s'au început fără Italia. D. Duclerc răspunde: „Dacă am fi găsit că Europa nu e favorabil dispusă, atunci nu v'am mai fi făcut neplăcere de a discuta o cestiune neplăcută d v.; dar fiind că mai toată Europa e favorabilă planului nostru, vi-l supunem și d v. fiind siguri că singuri nu ne veți face dificultăți în nesce planuri, ce ne sânt impuse de interesele cele mai serioase.“

Correspondentul diarului „Times“ asigură, că convenția franco-tunesiană a fost comunicată puterilor deja acum două luni. Toate puterile s'au declarat gata a renunța la capitulațiuni acceptând jurisdicțiunea tribunalelor franceze în Tunisia. Se crede că dacă va consimți și Anglia ca să se modifice convențiile comerciale ce leagă regenta, atunci nici celelalte cabinete nu vor face dificultăți în acest punct.

După „Resb“

Varietăți.

* (Pentru membrii Reuniunii învățătorilor din districtul Sibiiu.) Comitetul acestei reuniuni și-a ținut Vineri în 22 Octomvre st. v. prima sa ședință ordinară. A luat act despre însărcinările primite dela adunarea generală, ținută în luna lui August a. c. și a pus în lucrare executarea acelor. În urma concluderilor luate va urma cât mai curând constituirea subdespărțământelor, se vor face pregătirile necesari pentru încassarea tacselor restante de pe anul trecut, se va reincepe colectarea de cărți pe seama bibliotecii Reuniunii și publicarea numelui contribuțiilor și în fine va conchiama presidiu pe membrii aparținători diferitelor comisii, alese de adunarea generală, la o întrunire pentru consultare. Între curenții cea mai imbu-

curătoare și mai însemnată a fost hârtia consistorială dto 12 Octomvre a. c. Nr. 4001, prezentată de președintele Reuniunii, prin care se aproabă fără nici o modificare statutele Reuniunii, apoi pe lângă unele schimbări mici și Regulamentul pentru afacerile interne ale Reuniunii. Exemplare din acest Regulament a cărui tipărire s'a dispus și e și spre gata, se vor distribui pe la învățători pe lângă încassarea prețului statorit cu 10 cr. de exemplar.

* (Deputat pentru senatul imperial) s'a ales în locul reposatului bar. Hurmuzachi Dr. Nicolae cavalier Grigorcea.

* (Comună stearsă.) Comuna Giurgiu din comitatul Timișului, ruiată la 1876 de inundare, este la ordinul ministrului de interne ștearsă din rëndul comunelor.

* (Tabla banală) din Agram a decis că în afacerea catastrofei din Esseg (ruperea podului și înecarea unei părți dintr'un tren) este în competența tribunalului Peci ca să o trateze și judece.

* (Din valea Borgoului) se raportează că vânători privați au mai ucis cinci urși. Așa dar cu totul 12 urși și-ar fi dat peile. Să dice însă că mai sânt încă de doue și de trei ori atâția în partea locului.

* (Fabrică de zachar), cetim că vrea să ridice un consorțiu din Bohemia în comitatul Hunedorei.

* (Foc) Sâmbătă după ameași pe la 3 oare a ars șura lui Ioan Bendorfean din Slimnic, prefăcându-i în cenușe toate proviziunile de nutreț. Cu toate că bătea vântul, focul a fost ținut în locul de mai sus.

* (Foc), după-ce înfricoșatul element prefăcu în cenușă în toamna anului 1879 atără de 2 case, toate clădirile din preună cu altă agonisită, a a 7 familii din Racoșu inf., acum în noaptea de 16 spre 17 l. c. ajutat de vânt, mistui în timp de 1 oară alte 7 șuri și 3 case. Din aceste 14 familii 10 sânt române. Ambele casuri au fost produse de invidie.

* (Semne și minuni) Duminecă până când sus pe munții din apropiere ningea, o societate de vânători, care venia de cătră Vestem acasă, a vețut o rundunică cum alerga după insecte.

* (Un drăguț de bărbat) din Hunedoara a aruncat o lămpă aprinsă în care ardea petrolu, după soția sa. Biata muere, a cărei haine au luat foc, a alergat sberând pe stradă. Oamenii cari au alergat îndată într'ajutor au

tot atât în lățime și tăiat este în trei colțuri.

Pe o parte se vede cusut în fir de argint cu mătăsuri albe, galbene și verzi botezul lui Cristos; pe de altă parte, Sântu-George în vestminte de catifea roșie călare pe cal de mătase albă. Un alt steag, trimis pentru serviciu bisericesc, este cam în aceeași mărime de pânză, pe care se vede pe mătase cusut cu sirmă de argint Sântu George, care șade pe scaun și sub picioare sdobesce un bălaur cu trei capete. Doi ângeri i pun coroana pe cap; ear în giurul steagului se cistesce în slavonesce alăturata rugăciune (anexa Nr. 3) către S tu George.

Cu mine am luat, spre a vi le oferi, trei copii: o litografie care represintă pe Stefan-cel-mare (anexa Nr. 4), un manuscript despre pomelnicul familiei sale (anexa Nr. 5) și o fotografie de pe icoana mare a Sântului-George, (anexa Nr. 6) care trece să fie lucrată chiar de sfântul în persoană, din care cauză s'ar fi și numit această mănăstire a Zugratului.

Sântul George este popular în România. Se dice că Stefan cel mare,

respins de Tatars în atacul său diutăiu la Cetatea albă, ar fi trecut Prutul și s'ar fi oprit o noapte în mănăstirea Dobroveț, ca să se închine:

— Împuternicesc-mă, Doamne în potriua vrășmașilor țerei mele; că prea de tot le place să se îmbete cu sânge românesc!

Ar fi răspuns St. George:

— „Dacă n'ai tu, Stefane, puteri îndestule, Dumneșcu are multe! Mă voi lupta și eu lângă tine și vom nimicii împreună pe Tatars; numai drept recunoscință, tu din temelie vei ridica mănăstire lui Dumneșcu pe muntele Atos!“

A biruit și s'a ținut de cuvânt; căci, înainte de a trece la nemurire, a zidit Stefan-cel-bun din nou mănăstirea Zugratului cu hramul Stului George, căreia a și închinat veniturile Dobrovețului.

Pomelnicul lui Stefan Vodă cuprinde peste 50 de nume deosebite, care se pomenesce regulat în toate zilele la sfântul jertfelnic.

Biserica veche sobornicească, ce Stefan cel bun a clădit în 1502 s'a

ruiat în anul 1800; ear pe vechile sale temelii s'a reconstruit un nou catolicon la 1802, în care se vede zugrăvit în artice pe zid portretul lui Stefan-cel-mare cu alte trei: Alecsandru-Vodă, Vasile-Vodă și unul al cărui nume n'am putut descoperi. Aceste patru portrete s'au zugrăvit în 1817. Stefan apare cu barba mult mai lungă și mai stufoasă de cât în alăturata litografie și n'are sabie, din cauza pictorului, care s'a temut într'un ținut musulman a da arme ce lui mai falnic învingător al Turcilor.

Mi s'a spus însă cum că adevărata copie de pe portretul eroului nostru, ast-fel cum era zugrăvit în biserica sa veche, ar fi tocmai alăturata litografie ce mi s'a dat de părintele egumen și care trăbue să vă fie cunoscută de mult. În cazul acesta, portretul a trebuit să fie lucrat de pe altă copie veche; pentru că litografia s'a descoperit cam în anul 1820, pe când biserica veche s'a dărâmat în 1800.

N'am avut timp a cerceta și arhivele mănăstirii Zugratului, cu toate

că cuprind multe hrisoave din țerile noastre.

Domnule președinte, pentru istoria generală a Românilor sânt adevărate comori ascunse mănăstirile din muntele Atos, unde se pot afla depuse chiar mulțime de sineturi despre vechile numiri, hotare, impozite număr de locuitori și altele, relative moșiilor numeroase din România, ce Statul a secularizat în zilele lui Cuza Vodă.

Guvernul rusesc a trimis a explora peninsula atonică pe domnul Sevastianof, însoțit de arhitecți, de fotografi, de pictori; ear materialul adunat în Petersburg se compune ca fotografii numai din peste 4000, dintre care 3500 reproduc aproape 5000 pagine de manuscripte. Din scrierile lui Uspensky, Abramovici, Müller și Sevastianof a putut un autor frances, domnul Langlois să publice pe larg în 1847 notițe despre mai tot ce privește sciința în țeara mănăstirească.

(Va urma.)

stins flăcările, înse nenorocita a murit în urma rănilor pricinuite de arsură. Neomenosul bărbat este dat pe mâna justiției.

* Din Costanța cu data de 30 Octomvre se scrie „Poștii“

„Eri seara la 9 oare a sosit în Costanța noul prefect d. Remus Oprean El a avut o primire regală.

„Îndată ce orășenii au aflat de oara sosirii, au început să ridice steaguri de asupra caselor ca și în zile naționale. La oarele 8 seara vre'o două mii de persoane: bărbați, femei, copii din toate clasele, asteptau sosirea trenului fiind și o musică militară! Cum a sosit trenul lângă gară, muzica a cântat marș, ear orășenii au început al aclama cu ura! Trăească d Oprean în toate limbele populației. Entusiasmul era la culme. Lumea era așa de compactă, în cât abia d. Oprean a putut eși din gară, căci toți voiau să-l vadă. Odată scăpat a început un discurs ca să mulțamească orășenilor de primirea ce i a făcut. De și eram aproape nu puteam să auș decât câte va cuvinte din cauza țipetelor aceloră, cari erau să fie striviți de multime. Se puse o garda de gardiști pentru a face circulația liberă, dar ea n'a putut rezista valurilor mulțimei. Pentru prima oară veș ce va să dăcă popularitatea, amorul poporului cătră un om de bine. Populația musulmană pregătise o trăsura pentru d. Oprean, dar el n'a mers în ea decât până la prefectură, de acolo s'a coborât și a mers pe jos până la otel urmat de toată lumea, care a fost la gară. A vorbit încă și la otel, unde a primit și vizitele tuturor acelor ce voia să-l vadă. Musica a cântat până târziu.“

* (Din Egipt.) În urma unei telegrame din Alecsandria dintre 380 de arestanți, 50 s'au aflat vinovați și s'au transpus tribunalului marțial. — În Sudan ațiță turburări un „profet“ mohamedan. În contra acestuia se pregătesce o expedițiune de 8000 oameni.

* (Cholera) a isbucnit în Mecca.

* (Diariști negrii). Cine ar fi putut preșice acum douăzeci de ani, când negrii gemeau încă în sclăvie că va veni o zi când se va aduna în capitala Statelor Unite un congres de diariști negrii?

Și cu toate acestea e așa. Statele Unite posed acum peste 125 foi periodice, în cea mai mare parte săptămânale, redactate numai de diariști negrii. Acești diariști formează *National Colored Press Asociacion*, adică societatea națională a presei de culoare.

* (Un act de curagiu Diarele americane descriu următorul act de curagiu:

Trenul companiei Pensilvania sbura cu o iușeală de 25 mile pe o oară, când tochistul deschise ușa cuptorului pentru al alimenta. În acel moment flăcările activate de un vânt puternic isbucniră cu mare putere și se comunicară la tender. Focul se întinse atât de iute, încât fu peste puțină de a închide ușa cuptorului și de a opri astfel întinderea focului.

Într'o clipă flăcările se întinseră pe pereții vagoanelor și călătorii, atrași de țipetele îngrozitoare ale mașinistului și fochistului care se agățaseră pe treptele furgonului de bagage, se vâdură în cruda alternativă sau de a arde de vii, sau de a sări din vagoane, care mergeau cu o iușeală ameșitoare.

În fața unei privelisci atât de îngrozitoare și a spaimii generale mașinistul luă o otărare sublimă. Fără a se lăsa să fie oprit de foc și de fum să svârli pe locomotivă întoarse vaporul și apoi cădă sdrobot în rezervoriul de apă. Când se opri trenul toți alergară să dea mașinistului ajutor

dar îl găsiră mutilat într'un mod îngrozitor și cu carnea în fiiși. Cu toate suferințele lui acest ampioiat model părea fericit că prin jertfirea s'a, a scăpat viața a 600 oameni. Autorele acestui act de admirabile de votament se numesce Iosef Sieg, și e austriac de naționalitate.

Bibliografie.

Au eșit de sub tipar:

G. Curtius *Gramatica limbii elenice* prelucrată de Stefan Iosif, profesor și director la gimnaziul român greco-oriental din Brașov. Brașov provederea tipografiei Alexi, 1882.

Vasilie Mândrean, profesor licențiat în filologia practică: *Gramatica română* în scoalele elementare, tractată din bucăți de cetire. Curs practic pentru învățatori și învățăto-rese etc. Part. I. Lugos, editura autorului 1882.

De același autor: *Gramatica română* etc. Part. I. Anul al 3-lea și al 4-lea. Bucăți de cetire și reguli gramaticale. Caransebeș. Editura autorului 1882.

Stefan Neagoe, profesor în Bărlad: *Gramatica limbii române* pentru clasele gimnaziale autorisată de ministerul de culte și instrucțiune publică. Bărlad 1883.

Iosif Tempea, preot și profesor gimnazial: *Stilul și Poetica limbii române*, în usul scoalelor gimnaziale. Lugos 1882.

Ipolit Ilasievici, profesor gimnazial *Curs metodic de Istoria naturală* pentru scoalele populare. Partea I. Brașov. Tipografia Alexi, 1882.

Călindariul bunului econom pe anul 1883, întocmit de D. Comșa și Eugeniu Brote; cu mai multe ilustrațiuni intercalate în text. Anul VII Sibiu, editura tipografiei Ios. Drotleff.

Călindariul familiei pe anul ordinariu 1883, urmat de cartea I din biblioteca familiei de Nicolae F. Negruțu. Gherla, în primăria „Aurora“ P. A. Todoran. 1882.

Călindariul săteanului român pe anul ordinariu 1883, urmat de cartea IV, din biblioteca săteanului român de Nicolae F. Negruțu, Gherla în primăria „Aurora“. 1882.

Programa gimnaziului superior, Preparandiei, Normei și scolei populare de fetițe din Blaj pe anul scolar 1881/82. Blaj Tipariul seminariului archidieceșan.

Anuarul asociațiunii generale a studenților universitari din România. Focșani-Piteșci 1880—1882. Volumele I și II București, tipografia Alecsandru A. Grecescu. 1882.

(Bibliografie.) A apărut de sub tipar frumoasa *Revista* pentru *Istorie*, *Archeologie* și *Fiologie* redigată de eruditul și simpaticul profesor la universitate din București și director al mușeului nostru Național, d. Gr. G. Tocilescu. Sumarul volumului I, fascicula I, este următorul: Michail C. Sutzu — Tesaurul dela Turnu-Măgurele, cu o stampă aurită și 4 xilografii în text Dr. M. Gaster. — Stratificarea elementului latin în limba română. — M. Cegălniceanu. — Colecțiune de modeluri de pictură religioasă de dascălul Radu Zugravu, cu 8 stampe litografiate. — A. Lambrior. — Ceva despre conjunctivul românesc. — Alecsandru D. Xenopolu. — Financelor în epoca Fanarioților — Dr. M. Gaster — Texte române inedite din secolul XVII. — Gr. G. Tocilescu. — Monumente epigrafice și sculpturale din Dobrogea, cu o chartă litografiată și 6 xilografii intercalate în textu. — A

Papiu Ilarian. — Memoriu inedit prezentat principelui Al. Cuza. — V. M. Burla. — Despre pronunțarea lui și în limba latină. — M. B. Calloianu. — Soarta sau răspunsuri de oracul. — V. Dimitrescu. — Note asupra monumentelor, ruinelor și locurilor însemnate istorice din județul Mehedinți. — A. I. Odobescu, Inscripțiunea lui Stefan cel Mare dela curțile Domnesci din Harlău, cu o xilografie. — Archimandritul Ilarie Huzanu. — Inscripțiunea dela biserica sfinți Voevođi din Iași — Gr. G. Tocilescu. — Documente inedite privitoare la istoria Românilor cu 3 xilografii, — G. Maior. — Monumenta comitalia regni Transilvaniae. — P. Ispirescu. — Țicători populare. — Dr. M. Gaster. — Recensiuni. — D. More. — Săpăturile dela Troesmis. — A. Lecompe de Nouy. — Semne lapidare dela biserica Trisfetitele din Iași. — A. A. Kunik. — Despre orginea românească a așa numitului taler de aur al prin. rus Cholmski. — Gr. G. Tocilescu. — Notițe.

Revista va apare de patru ori pe an în fascicule de câte 12—15 coale cu stampe și facsimile. Abonament pe an 25 lei pentru România, 30 lei pentru străinătate. Abonamentele începe la primul Octomvre 1882. Redacția și Administrația se află în Calea Rahovei Nr. 44.

Nr. 377

[280] 3—3

CONCURS.

Devenind vacant postul de învățătoriu la scoala poporală gr. or. din comuna Zdrapti protopresbiteratul gr. or. al Zarandului, prin aceasta se escrie concurs, cu terminul până la 30 Octomvre. a. c. st. v. în care și va fi și alegerea.

Emolumentele sânt:

1. Salariul anual de 210 fl. v. a. cuartir în edificiul scoalei și lemne de încălțit.

Doritorii de a ocupa acest post învățătoresc au așa așterne petițiunile instruate conform statutului organic și regulamentului congresual din 1878 până la terminul susindicat oficiulu protopresbiteral supramenționat.

În conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Brad, 16, Octomvre, 1882.

George Părău m. p., adm. ppresbiteral.

Loterie.

Mercuri în 8 Noemvre n. 1882.

Brünn: 84 70 89 25 41

Bursa de Viena și Pesta

Din 6 Noemvre n. 1882.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	119.50	119.30
Renta de aur ung. de 4%	87.10	87.15
Renta ung. de hârtie	86.05	86.10
Imprumutul drumurilor de fer ung.	134.55	134.75
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	90.—	90.—
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	110.—	110.—
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	94.76	94.75
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	99.25	99.—
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	97.25	97.—
Obligațiuni urbariale temeșane	—	97.75
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorțire	98.—	97.—
Obligațiuni urbariale transilvane	97.25	97.—
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	98.50	98.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea decimele de vin	99.—	—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea decimele de vin	97.75	97.25
Sorți unguresci cu premii	117.75	117.50
Sorți de regularea Tisei	109.30	109.25
Datorie de stat austriacă în hârtie	76.95	77.—
Datorie de stat austr. în argint	77.55	77.50
Renta de stat austriacă	95.05	95.40
Sorți de stat dela 1860	131.20	131.—
Acețiuni de bancă austro-ung.	837.—	837.—
Acețiuni de bancă de credit ung.	297.50	297.50
Acețiuni de credit austr.	307.75	308.—
London (pe polița de trei luni)	119.20	119.20
Serisuri fonciari ale institutului „Albina“	—	100.—
Argint	—	—
Galbin	5.66	5.67
Napoleon	9.47	9.48
100 marce nemșeci	68.25	68.40

Nr. 203.

[284] 1—3

EDICT

Ana, legiuita muiere alui Ioan Nicolae Androne din Pianul de jos, părăsind cu necredință de 5 ani de zile pe legitimul ei bărbat, pribegesce în lume, fără a se sci locul ubicațiunei ei; așa amesurat rescriptului pre aveneratului consistoriu archidieceșan din din 1 Iuliu 1882 Nr. 1669. B. se citează edictualminte a se presenta în termen de 6 luni de zile dela prima publicare sau în persoană sau prin un delegat împuternicit legalmente înainte subsemnatului for matrimonial, căci la din contră și în absența sa se va condera cererea soțului său și se va decide în consonanța cu legile Bisericeii noastre drept credincioase.

Sebeș în 26 Octomvre 1882.

Forul matrimonial gr. res.

I. Tipeiu. m. p. prot.

TIPOGRAFIA ARCHIDIECESANĂ în SIBIU.

A eșit de sub presă:

[283] 1

CALENDARIU pe anul comun dela Christos 1883.

Anul al treizeci și doilea.

Prețul unui esemplar legat 30 cr., pentru vândători nelegat 23 cr. v. a. și legat 25 cr. v. a.

CUPRINSUL:

Calendarul (julian și gregorian, cu însemnarea esactă a Evangeliilor și glasurilor de peste an). — Pătrarele lunilor. — Genealogia casei domnitoare austriace. — Regenții europeni. — Servitiul postal și telegrafic. — Conspetcul săptămânilor. — Tacsă de timbru pentru polițe și documente. — Măsurile nouș și vechi.

Șematismul

bisericeii ortodocșe-orientale române din Ungaria și Transilvania cuprinșd și protopresbiterii, administratorii protopresbiterali, parochii și învățătorii cu comunele bisericicesi din archidieceșă după noua arondare a protopresbiteratelor.

Terarhii metropolielor învecinate din Austro-Ungaria.

Petrea Dascălul, (Novelă). — **Dorul țeranului**. — **Poesii**: Odă la sântțirea bisericicii none din Săliște. — **Povestea vorbei**.

Însemnarea țergurilor. — Catalogul cărților tipografiei archidieceșane — Anunciuri.

Administrațiunea tipografiei archidieceșane în Sibiu.